

Kampen mot byggandet av ett maxi-fängelse och maktens offensiv

Anonym

Februari 2014

Tvärtemot den bild av en säker europeisk huvudstad och en social kyrkogård som auktoriteterna försöker sprida, har de sociala motsättningar en stark närvaro. Liksom på andra håll i Europa försämras förhållandena för överlevnad i de fattigare områdena kraftigt. För att få stopp på de återkommande kravallerna i dessa områden, kravaller som verkligen inte är kvantitativt stora men onekligen talande, för att få stopp på den utspridda kriminaliteten, som en ständigt ökande del av Bryssels befolkning är beroende av för sin överlevnad och i allmänhet för att få stopp på auktoritetsförkastandet, som absolut inte är allmänt men väl påtagligt, har ordningskrafter och den juridiska apparaten inlett en ren offensiv. Denna offensiv i syfte att "pacificera Bryssel" omfattar flera aspekter. Då det inte är målet med denna text att analysera dessa aspekter med det djup de förtjänar, kommer vi att begränsa oss till att sammanfatta dem.

För det första så är ett stort antal olika projekt kopplade till urban utveckling, samtliga baserade på en kontrolllogik och kapitalistisk ekonomi. Om Bryssel tidigare var lite eftersläpande i utvecklingen, ser vi idag byggarbetsplatser dyka upp överallt. Byggandet av nya köpcenter, utvecklingen av nya bostadsområden på övergivna platser eller industriområden, utvidgandet av den "Europeiska zonen" där EU:s institutioner har koncentrerats, byggandet av en regionalbana som vilken annan metropol som helst, som sammankopplar Bryssel med mindre städer och byar i omgivningarna och förstas saneringen av fattiga områden genom lyxbebyggelse och invasionen av all den service som medelklassen kräver.

För det andra så ser vi en viktig förstärkning av repression. Antalet poliser växer snabbt, vilket har gjort Bryssel till en av de europeiska städer med det högsta antalet snutar per 100 invånare. Dessa nya enheter är mer och mer strukturerade i olika tjänster för att täcka specifika uppgifter: tunnelbanepolis, närområdespolis, anti-rånbrigader, förstärkningsgrupper (som används för att krossa kravaller, redo 24/7). Och sen, som i andra metropoler, ser vi en militarisering av kollektivtrafiken; videoövervakning (offentligt såväl som privat) vilket har utvidgats avsevärt; ett brutalt, systematiskt och dödligt våld från polisen¹; ett utvidgat hanterande eller samarbete med media för att begränsa ekot från revolter eller oroligheter. Lägg sedan till byggandet av flera repressionsfort, som den federala polisens nya högkvarter i hjärtat av Bryssel, byggandet av NATO:s nya högkvarter och slutligen byggandet av det största fängelset i Belgien på brysselsk mark (vid sidan av de 12 andra nya fängelser som redan har byggts, håller på att byggas eller planeras).

För det tredje så måste en räkna med den allmänna försämringen av överlevnadsförhållandena för stora delar av Bryssels befolkning. I maktens ögon blir en massa människor ännu mer "överflödiga" för ekonomin och dessa människor kommer att bli behärskade av eller bortjagade från den framväxande europeiska metropolen. Den pågående avvecklingen av den sociala Staten (avskaffandet av a-kassa och socialbidrag, skärpan det av arbetsförhållanden) kommer säkerligen att fördjupa de sociala motsättningarna. I alla fattiga områden i Bryssel råder redan mer än 25 % arbetslöshet och enligt officiella siffror, så överlever var tredje person i Bryssel med en inkomst lägre än den officiella fattigdomsgränsen. Snarare än att i stor omfattning förlita sig på de politiska partierna, förlitar sig maktoffensiven på det stora antal projekt för ansvarsfulla medborgare, utbildning och prevention, som utspridda i Bryssels alla hörn arbetar för att förhindra möjliga oroligheter. Samtidigt, med alla medel av propaganda eller försummelse tillgängliga, försöker makten att radera minnet av de revolter, kravaller och kamper som Bryssel känts vid. Detta pressar in många människor i ett här och nu, som fråntaget all mening, utan ett förflutet och utan en lovande framtid, lämnas åt maktens lögner och förvrängningar. Vi insinuerar givetvis inte att det skulle existera någonting i stil med en makt som inte baseras på systematiska lögner, vi försöker helt enkelt understryka denna aspekt eftersom att vi idag analyserar det som ett integrerat element i den offensiv som vi pratar om, i en kombination av mer generella strategier.

Valet av en specifik kamp mot byggandet av ett maxi-fängelse i Bryssel

¹ Vi har räknat det till nästan en person i månaden som dör under eller efter en polisintervention; för att inte glömma de tiotal eller hundratals personer som misshandlas eller torteras på polisstationerna eller under arresteringar.

Från 2006 till 2011 skakades fängelserna i Belgien av ett tiotal uppror, revolter och rymningar. Denna uppvigling innanför murarna gav också ett solidariskt eko på utsidan, från anarkister såväl som från andra rebeller². Med det väl medvetna faktumet att många människor, och förvisso en ständigt ökande skara, ofta återvänder till fängelset, är frågan särskilt närvarande i flera av Bryssels stadsdelar.

Utan att glömma att många erfarenheter gjordes i kampen mot fängelser, kan vi nu presentera de element som fick kamrater att välja en specifik och projektuell kamp mot byggandet av maxi-fängelset. Först och främst ville detta kampprojekt vara en kursriktning för autonom kamp, baserad på våra egna perspektiv och timlighet, våra egna analyser och idéer. Därmed är detta varken en kampanj för att konfrontera en särskild situation eller en anarkistisk intervention i en bredare social motståndsrörelse. Vi valde detta tillvägagångssätt eftersom att det för oss verkade vara det bäst anpassade till vad vi kan göra här och eftersom att det skulle tillåta oss att sammankoppla våra idéer, analyser och kampmetoder i ett upproriskt perspektiv³.

I detta val är hela poängen att starta en kamp som skulle kunna inkludera alla aspekter av maktens offensiv och samtidigt tillåta oss att utveckla en upprorisk projektualitet, det vill säga, att välja en terräng med potential för att kunna sprida eller släppa lös fientligheter mot ett synligt och konkret maktprojekt, och att försöka skapa kampförhållandena för att kunna förstöra detta projekt. Vi tänker att en sådan kamp kan, samtidigt som den avancerar och fördjupar sig, också röra vid andra maktaspekter och erbjuda alla som vill kämpa mot systemet en kampmetodologi (självorganisering, permanent konfliktualitet och attack).

Berättelsen om våra aktiviteter de sista månaderna kan verka en aning "schematiska", vilket möjligen leder en till att tro att allt motsvarar en fastslagen plan. Det är sant att diskussionerna kring detta kamperspektiv tog lång tid men vi insisterar på att klargöra att aktiviteterna är frukten av permanenta diskussioner, autonoma aktiviteter, kritiska utvärderingar, möten med andra rebeller och tillfällen som togs tillvara på. Och vi vill också säga att vi tror att vi fortfarande befinner oss i början på denna kamp.

Sedan mer än ett år nu, försöker vi konkret att vara närvarande i flera olika områden i Bryssel och koppla samman förslaget att kämpa mot byggandet av ett maxi-fängelse med kritiken av fängelser i sig och den pågående omvandlingen av staden. En viktig del av aktiviteterna består av att sprida detta kampförslag genom en mångfald av autonoma medel (därmed, utan att använda oss av mediering, håller vi oss långt borta från de sociala, politiska och syndikalistiska organisationerna)⁴. Reaktionen är i allmänhet entusiastiska och dessa aktiviteter leder ofta till givande diskussioner.

Sedan följde flera kampinitiativ, så som en vecka av agitation mot fängelset i Saint-Gilles-området eller en helg mot fängelser i Anderlecht-området, med ockupationen av en tom byggnad och en hel rad initiativ. Dessa initiativ lät oss på något sätt känna temperaturen och gav oss indikationer om "hur redo läget var" för kampen. Vi förvissar oss om att många människor stödjer eller sympatiserar med denna kamp men ofta så är de upptagna med att överleva eller att sysselsätta sig med auktoriteterna. Detta förstärkte vårt icke-kvantitativa

² För de som vill fördjupa sig i vad som hände under den tiden, rekommenderar vi boken "Brique par brique. Se battre contre la prison et son monde (Belgique, 2006-2011)", Tumult Editions, Bryssel, 2012. Men det var inte bara i det förgångna. I december, till exempel, brändes Bruges fängelsedirektör Jurgen van Poeckes bilar mitt i natten på parkeringsplatsen framför dennes villa. Branden skadade också villan till den grad att den var o-beboelig; o-beboelig precis som vilken fängelsecell som helst eller som isolationsavdelningen i Bruges fängelse. Samma månad skedde en attack i solidaritet med anarkistiska fångar: bilen som tillhörde Europaparlamentets vice-president Giorgos Papastamkos, medlem av det grekiska partiet Nea Demokratia, brändes. Och nästa dag bröt en mystisk brand ut i garaget tillhörandes den italienska ambassaden – ett annat land som aldrig missar en chans att glänsa i repressionen mot anarkister och kämpar.

³ Jag har här valt att använda mig av *upprorisk* istället för *insurrektionell*, då jag personligen finner det bättre språkligt. Hur många svensktalande benämner ett uppror en *insurrektion*? Liksom i tyskan där upprorisk anarkism benämns *aufständische Anarchismus* istället för *insurrektionelle Anarchismus*. [övers.anm.]

⁴ Till exempel: Pamfletter, affischer, graffiti, banderoller, mindre möten, distro-bord, gatuvisningar av en liten dokumentär mot det nya fängelset, diskussioner på gatan, spridandet av vår regelbundna anarkistiska tidning Hors Service, distribution av "propaganda" på fasta distributionsorter som barer och andra ställen.

tillvägagångssätt i kampen: snarare än leta efter ”massorna”, satsade vi på medbrotslingar kapabla att handla autonomt och på spridandet av revolt.

Efter dessa initiativ fortsatte vi således med att tänka kring vad vi ibland kallar ”referenspunkter”⁵ för de som är intresserade av kampen eller som söker efter folk att dela denna kamp med. Vill vi ha sådana ”referenspunkter”, varför är de viktiga och vilka problem finns det med dem. Hur kan vi skapa kamputrymmen, i vilka inte bara anarkister utan också andra rebeller kan finna varandra och så småningom koordinera någon form av kampinitiativ?⁶

Samtidigt har planerna på byggandet av nya fängelser kartlagts och vi började sprida förslaget för diffusa attacker mot byggfirmorna, arkitekterna, förespråkare, personer i ledande positioner och andra ansvariga. Samma företag och institutioner är också aktiva i många andra projekt med syfte att ändra Bryssels ansikte och befinner sig därför inom räckhåll för vem som helst som är villig att stoppa skiftnycklar i Statens maskineri. Media eller ”alternativ media” gav eko åt några attacker och sabotage⁷ som genomfördes i detta perspektiv men det står klart att vi inte kan förlita oss på den information som makten är villig att dela ut: bara i själva utrymmena för kampen kan vi verifiera till vilken grad och vilket djup detta förslag når. Vi tycker också att en borde peka på det materiella i det som gör den förstärkta kontrollen av befolkningen och den fortsatta exploateringen i dessa moderna tider möjlig: informations- och energiflödet är faktiskt blodådror i varje fängelsestad, blodådror som med säkerhet kan skäras av.⁸

För stunden vill vi försöka att utvidga våra terränger för intervention, genom att föra agitationen också till andra områden i Bryssel och även till andra städer. Vi bör också nämna att stället där de vill bygga det nya fängelset ligger bredvid Bryssels ”sista by”, i Haren. Atmosfären där är förstås rätt olik den i andra stadsdelar i Bryssel men vi finner trots det, att det är viktigt att också ha en närvaro i denna by, även om det bara skulle handla om att visa att andra vägar är möjliga än de lagliga och medierande interventionerna, för att förhindra och sabotera byggandet av det nya fängelset.⁹ För att även nämna några ord om kopplingen till de på insidan: i februari 2014 skedde ett uppror i Hasselt-fängelset, vilket följdes av en mindre kravall i Leuven några veckor senare och en revolt på ungdomsanstalten i Everberg. Dessa kravaller gav mod till de som ville kämpa men som ofta konfronteras med andras resignation. En bör veta att majoriteten av kämparna på insidan just nu underkastas hårda förhållanden i hel- eller halvisolationsavdelningar, medan andra av de som levde ut de vackra åren av fängelseuppror lyckligt nog nu befinner sig på utsidan. Vidare angående fängelserna känner vi att vi idag borde ta initiativet och bryta den repressiva cykeln och själva bestämma tidpunkterna och förhållandena för att kämpa, snarare än att bränna ut oss själva med att svara på varje repressiv manöver. Och detta gäller såväl på in- som utsidan. Flera försök görs i denna riktning och sammankopplar kampen på insidan med kampen mot det nya fängelset. Vårt mål är otvetydigt, för kamraterna såväl som för de personer som vi föreslår att dela

⁵ När vi pratar om detta menar vi fysiska orter som platser eller ockupationer, ”organisatoriska” tillfällen inbäddade i ett kampinitiativ, men också distributionsorter för propaganda och nyheter om kampen, kontaktpatser, utrymmen att träffas på och koordinera. Alla dessa saker är frågor som vi tänker kring och som vi kommer att behöva konfrontera när kampen börjar växa.

⁶ Nästan ett år har gått sedan de sista ”småskaliga” kravallerna i ett område i Bryssel men då och då spänns läget igen. På nyårsafton till exempel, på dussintals olika platser i underklassområden i Bryssel, rullades soptunnor ut på gatan och omvandlades till små brinnande barrikader, några bilar brändes och snutarna välkomnades med stenar. Eller ibland händer det trevliga saker som när en journalist försökte filma i Anderlecht om osäkerhet och fattigdom: efter att några personer gjort klart för henne att hon kan dra åt helvete och hon bara vägrade att förstå, hämtade någon ett soft-air gun och sköt henne i knät.

⁷ Så som krossandet av rutorna på CERAU:s kontor, arkitekten som designade det nya fängelset i Marche-en-Famenne i den belgiska provinsen av Luxemburg, eller skit-kastandet på arkitektbyrå Buro II & Archi+I som designar det framtida maxi-fängelset. Vi minns också det kompletta sabotaget av Bryssels två golfbanor, där folk gav sig ut och grävde hål och spred salt på banorna i september.

⁸ Ett annat exempel i denna mening är brandattacken som ägde rum på nyårsafton i Harmignies, södra Belgien, mot CBR-fabriken, en av världens topp-producenter av vit cement. Branden saboterade en vital del av byggindustrin.

⁹ Vi har lyckats verifiera auktoriteternas nervositet gällande det nya fängelset när de organiserade en ”informationsträff” i Haren. Denna träff säkrades av ett tiotal uniformerade och civila snutar men det hindrade inte folk från att störa träffen och i media dagen därpå, rapporterades om ”sammandrabbningar mellan anarkister och polis”. En vecka efter träffen, organiserade kamrater en öppen diskussion i Haren där förslaget om fientlighet mot auktoriteterna och sabotage lades fram och försvarades. Denna diskussion tillät oss att förstå att det också i Haren finns folk som är villiga att kämpa på ett direkt sätt mot byggandet av det nya fängelset.

kamp med: vi vill förstöra detta projekt innan det är slutfört, väl medvetna om att den faktiska förstörelsen förstås är en materiell sak men inte endast materiell. Det är också de existerande sociala relationerna som tillåter makten att realisera det ena eller andra projektet eller att ta ett eller annat steg i intensifieringen av exploatering och kontroll. Att kämpa mot byggandet av maxi-fängelset innebär därför också att skapa, genom att attackera, "förhållandena" där en i tankar och handlingar på riktigt och verkligen kan vägra detta nya fängelse. Det innebär att uppmuntra revolt i stadsdelarna, att erbjuda förslag på kampmedel; det innebär också att bidra på ett sätt så att de kämpande individerna inuti fängelserna kan fortsätta sin revolt och kritisera byggandet av nya fängelser. Där ligger hjärtat i vårt val av en projektuell kamp: utvecklandet av en kämpande kursriktning som underminerar accepterandets och resignationens fundament och därmed också maktens.

Det Anarkistiska Biblioteket

Anonym
Kampen mot byggandet av ett maxi-fängelse och maktens offensiv
Februari 2014

Avalanche # 1, februari 2014, engelska upplagan.
Översatt av UpprorsBladet 2015

sv.theanarchistlibrary.org